

RS

آمریکا و مسئله تایوان

یک راه درست و یک راه احمقانه برای نشان دادن حمایت آمریکا از تایوان وجود دارد. اقدامات چین پس از اعلام این خبر، به‌وضوح نشان می‌دهد که کدام راه برگزیده شده است. در ۱۷ دسامبر، در حالی که بخش بزرگی از کشور مشغول تماشای سخنرانی دونالد ترامپ در ساعات پربیننده تلویزیون بود، وزارت خارجه آمریکا دست به افشاجری بزرگی زد: تصویب یک بسته تسلیحاتی ۱۱ میلیارد دلاری برای تایوان.

این خبر در واشنگتن، هم از سوی تندروهای ضدچینی و هم حامیان صنعت دفاعی، به‌عنوان ارسال سیگنالی بازدارنده و قدرتمند به پکن و پیامی ارزشمند از تعهد ایالات متحده به تایوان مورد ستایش قرار گرفت. برای نمونه، هیئت تحریریه «واشنگتن‌پست» این فروش را «تغییری خوشایند در سیاست تایوان ترامپ» و «اصلاحی دیرهنگام پس از ماه‌ها تغییرات سیاستی که پکن را بر تاپیه تر جیح می‌داد» توصیف کرد.

با این حال، جشن گرفتن زودهنگام به نظر می‌رسد. همان طور که کشتی‌های جنگی چین در هفته جاری به‌عنوان بخشی از رزمایش «مأموریت عدالت ۲۰۲۵» جزیره را محاصره کردند، موقعیت تایوان پس از اعلام فروش تسلیحات آمریکا آسیب‌پذیرتر از همیشه جلوه می‌کند و واشنگتن نیز در این میان سهمی از تقصیر را بر عهده دارد.

مشکل این نیست که دولت ترامپ به فروش تسلیحات به تایوان ادامه داده است؛ چراکه طبق مفاد «قانون روابط تایوان» ملزم به انجام این کار است. مشکل اصلی در «نحوه تصمیم‌گیری» دولت ترامپ، و دولت‌های پیشین، برای فروش سلاح به تایوان نهفته است: با سروصدا، بی‌پروا و به‌طور علنی. در حالی که ایالات متحده به دنبال انتقال بار دفاع از جزیره به خود تایوان است، به رویکرد متفاوتی برای حمایت از تاپیه‌نیاز دارد؛ رویکردی که بر تولید بومی تایوان تأکید ورزد و با دقت به بافت و زمینه موجود توجه نماید.

چند مشکل عمده در فروش ۱۷ دسامبر وجود دارد که همگی به‌مسئله «زمان‌بندی» بازمی‌گردند. نخست، اگر چه وزارت خارجه آمریکا بسته تسلیحاتی ۱۱ میلیارد دلاری را تصویب کرده است، اما مجلس تایوان بودجه ویژه مورد نیاز برای تأمین مالی آن را پنج بار بلوکه کرده است. تا زمانی که تایوان بودجه را تأمین نکند، فروش نمی‌تواند تکمیل شود و تولید سلاح‌های وعده‌داده‌شده آغاز نخواهد شد. وزارت خارجه می‌توانست با به تعویق انداختن اعلام رسمی فروش تا زمان تأمین بودجه توسط تایوان، از بسیاری از پیامدهای منفی جلوگیری کند.

املا محظلات سیاست داخلی تایوان تنها دلیلی نیست که زمان‌بندی اعلامیه آمریکا را گیج‌کننده و غیرسازنده جلوه می‌دهد. باتوجه به اینکه این اقدام اندکی پس از دیدار مثبت ترامپ با شی جین‌پینگ، رهبر چین، در بوسان و در جریان آتش‌بس جنگ تجاری میان دو کشور صورت گرفت، حجم و دامنه فروش تسلیحات آمریکا که شامل ادواتی چون توپخانه راکتی و موشک‌های دوربرد ATACMS بود مقامات چینی را غافلگیر کرد.

نه چالش‌های زمان‌بندی و نه تلاقی احتمالی پکن، دلیلی موجه برای توقف کامل فروش سلاح به تایوان نیستند. اما این‌ها دلایلی کافی برای بازنگری واشنگتن در نحوه برنامه‌ریزی و اجرای این فروش‌های تسلیحاتی هستند تا بتوانند بیشترین حمایت را برای منافع آمریکا با کمترین هزینه برای ثبات در دو سوی تنگه فراهم آورند.

نخست، مقامات آمریکایی باید در میزان اطلاعاتی که درباره فروش تسلیحات به تایوان علنی می‌کنند، تجدیدنظر نمایند. اعضای کنگره همچنان باید فروش‌ها را بررسی و تصویب کنند، اما زمان‌بندی و محتوای اعلامیه‌های عمومی می‌تواند تغییر کند تا اطلاعات حساس مربوط به تعداد، ارزش کل یا انواع سلاح‌ها حذف شود

دوم، سیاست‌گذاران آمریکایی باید فروش تسلیحات به تایوان را مستقیماً به «بودجه دفاعی تصویب‌شده» تایوان پیوند بزنند، نه بودجه برنامه‌ریزی‌شده یا وعده‌داده‌شده.

گزینه دیگر، اولویت دادن به تلاش‌ها برای کمک به «تولید بومی دفاعی» تایوان، به‌جای فروش مستقیم سلاح‌های آمریکایی خواهد بود.

هر چه باشد، اگر واشنگتن و پکن در مسیر تقابل (یا بدتر از آن، جنگ) قرار گیرند، هیچ میزان کمک نظامی در جهان نخواهد توانست تایوان را از پیامدهای ویرانگر آن محافظت کند.

محمدحسین لطف‌الهی

خبرنگار بین‌الملل

شورای نظامی حاکم بر میانمار در حال برگزاری انتخاباتی است که به عنوان انتخاباتی سراسری و آزاد به دنیا معرفی می‌شود. اولین دور از این انتخابات، هفته گذشته برگزار شد و دوره‌های بعدی به ترتیب روزهای ۱۱ و ۲۵ ژانویه برگزار خواهد شد. نظامیان این انتخابات را آزاد و عادلانه می‌دانند اما در واقعیت، منتقدان باور دارند انتخابات اخیر، نمایشی به کارگردانی ژنرال هاست.

رای دهندگان میانماری در حالی روز یکشنبه ۲۸ دسامبر ۲۰۲۵ پای صندوق‌های رای رفتند که نتیجه انتخابات عملاً از قبل قابل پیش‌بینی بود و کارشناسان و ناظران مستقل باور داشتند که در نهایت نمایندگان وابسته به شورای نظامی حاکم بر میانمار هستند که به پارلمان راه خواهند یافت. این شورای نظامی پس از کودتای سال ۲۰۲۱ حکومت میانمار را در اختیار گرفت و با سرکوب شدید منتقدان و مخالفان کوشید تا کنترل خود را بر این کشور تثبیت کند. با این حال، برخی رای‌دهندگان امیدوار بودند که انتخابات اخیر به درجه‌ای هر چند کوچک برای تغییر و تحول در میانمار بدل شود. نانت خین آیه‌نو، دبیرکل حزب مردم کالیسن، یکی از معدود احزاب در میانمار که اجازه معرفی نماینده و حضور در انتخابات را پیدا کرده در این باره گفته بود: «اما باید کاری انجام دهیم، دیگر نمی‌توانیم با این شرایط ادامه دهیم و دست روی دست بگذاریم.»

با این وجود، آمارها بیانگر آن است که مشارکت در این دوره از انتخابات بسیار کمتر از دوره‌های قبلی بوده است.

همزمان نشانه‌هایی نیز از ترس شهروندان برای تحریم انتخابات وجود دارد. نیویورک‌تایمز به نقل از برخی رای‌دهندگان نوشته است که برای «دچار دردرس نشدن» در رای‌گیری حضور یافته‌اند و «امیدی به تغییر ندارند.»

شورای سردبیری روزنامه واشنگتن‌پست، در تحلیلی پیرامون این انتخابات نوشته است: «هیچ‌یک از ابعاد این فرایند را نمی‌توان آزاد یا عادلانه قلمداد کرد. شورای نظامی حاکم کنترل کمتر از یک‌سوم خاک کشور را در اختیار دارد، در حالی که مناطق باقی‌مانده تحت نفوذ گروه‌های مسلح قومی قرار گرفته است. افزون بر این، گروه‌های دیگری موسوم به نیروهای مدافع خلق متشکل از دانشجویان و فعالان مدنی زمان قبضه قدرت توسط ارتش در سال ۲۰۲۱، به جنگ مسلحانه با حکومت میانمار ادامه می‌دهند. در عرصه سیاسی نیز، لیگ ملی برای دموکراسی، محبوب‌ترین حزب سیاسی میانمار که در آخرین انتخابات واقعی در سال ۲۰۲۰ به پیروزی قاطع دست یافته بود، منحل شده است. آنگ سان سوچی، رهبر غیرنظامی و برکنارشده میانمار، با وضعیت جسمانی وخیم در حبس به سر می‌برد. هم‌زمان، فعالیت سایر احزاب مخالف ممنوع اعلام شده و صدای رسانه‌های مستقل در داخل کشور خاموش گشته است؛ وضعیتی که در آن روزنامه‌نگاران یا راهی زندان شده و یا ناگزیر به تحمل تبعید گردیده‌اند.»

چرا این انتخابات برگزار شد؟

منتقدان این رای‌گیری را تلاشی برای مشروعیت‌بخشی به رهبران شورای نظامی پس از قریب به پنج سال حاکمیت نظامی ارزیابی می‌کنند؛ اقدامی که بیش از همه با هدف تثبیت جایگاه ژنرال ارشد مین آنگ هلینگ، فرمانده کل نیروهای مسلح این کشور، صورت می‌گیرد.

از زمان بازگشت نظامیان به قدرت در سال ۲۰۲۱، میانمار همچنان در قامت یک کشور مطرود در صحنه بین‌المللی باقی مانده و تنها از حمایت بلوکی از کشورهای اقتدارگرا نظیر چین، روسیه و بلاروس برخوردار است. هم‌زمان، تحریم‌های اقتصادی سنگین ایالات متحده و متحدان غربی، ضمن تشدید انزوای دیپلماتیک، اقتصاد این کشور را به مرز فلج کامل کشانده است.

شورای نظامی با برگزاری رویدادی که بتوان بر آن نام «انتخابات» نهاد، در پی بازسازی ساختار خود در قالب یک دولت غیرنظامی است تا از این رهگذر، مسیر احیای روابط تجاری با جهان خارج را هموار سازد. در همین راستا، ژنرال مین آنگ هلینگ پیش از برگزاری انتخابات، عنوان غیرنظامی «رئیس جمهور موقت» را به خود اعطا کرده است.

چه کسانی در انتخابات شرکت کردند؟

رای‌گیری روز یکشنبه در مقیاسی بسیار محدود و تنها در ۱۰۲ مورد از مجموع ۳۳۰ ناحیه تقسیم‌بندی شده برای انتخابات در میانمار برگزار شد. همان‌طور که پیش‌بینی می‌شد، میزان مشارکت بسیار کمتر از دوره‌های گذشته و حدود ۵۰ درصد بود. همچنین به دلیل شدت درگیری‌های جاری، در ۶۵ شهرک هیچ‌گونه صندوق رأیی مستقر نشد و ساکنان سایر مناطق نیز قرار است تا اواخر ژانویه آرای خود را به صندوق ببانندازند.

با این حال، برگزاری مراحل بعدی عملاً تشریفاتی به نظر می‌رسد، چراکه نتیجه بازی از پیش مشخص است. ژنرال مین آنگ هلینگ، رهبر شورای نظامی، روز یکشنبه ۲۸ دسامبر با لباس غیرنظامی پای صندوق رای حاضر شد؛ حرکتی نادانین که نشان می‌دهد انتظار می‌رود وی پس از اعلام

تکس: Getty Images

نمایش

درباره انتخابات میانمار و نقش

این حذف سیستماتیک زمانی آشکار می‌شود که بدانیم این احزاب حذف‌شده، در انتخابات پیشین مجموعاً بیش از ۷۰ درصد آرا و ۹۰ درصد کرسی‌های پارلمان را به خود اختصاص داده بودند.

نتیجه دور اول انتخابات چه بود؟

حزب اصلی حامی ارتش در میانمار، مدعی پیشتازی قاطع در مرحله نخست انتخاباتی شده است.

یک مقام ارشد از «حزب همبستگی و توسعه اتحادیه» در گفت‌وگو با خبرنگاری فرانسه اعلام کرد که این حزب در نواحی و شهرک‌هایی که شمارش آرا در آن‌ها خاتمه یافته، موفق به تصاحب ۸۲ کرسی از مجموع ۱۰۲ کرسی پارلمان شده است. این آمار نشان می‌دهد که حزب مذکور بیش از ۸۰ درصد کرسی‌های به رقابت گذاشته‌شده در رأی‌گیری روز یکشنبه را از آن خود کرده است.

این مقام مسئول همچنین افزود که حزب متبوعش در تمامی هشت حوزه انتخابیه پایتخت، «نایبیداو»، به پیروزی دست یافته است. با این حال، «کمیسون انتخابات اتحادیه» میانمار تاکنون نتایج و ارقام رسمی را منتشر نکرده است. به گزارش الجزیره، زاو مین تون، سخنگوی ارتش میانمار، اعلام کرد که در نخستین مرحله از انتخابات سه‌مرحله‌ای این کشور که روز یکشنبه و در بحبوحه جنگ داخلی برگزار شد، ۵۲ درصد از رای‌دهندگان ثبت‌نام‌شده (معادل بیش از شش میلیون نفر) آرای خود را به صندوق انداختند.

آمارهای اعلام‌شده نیز نشانگر افتی فاحش نسبت به آخرین انتخابات سراسری در سال ۲۰۲۰ است؛ رویدادی که در آن میزان مشارکت مردمی به حدود ۷۰ درصد رسیده بود. با این وجود، ارتش می‌کوشد این نتیجه را به‌عنوان دستاوردی بزرگ جلوه دهد. مین تون با ستایش از میزان مشارکت و توصیف آن به‌عنوان «مایه افتخار»، مدعی شد: «حتی در کشورهای دموکراتیک توسعه‌یافته نیز مواردی وجود دارد که مشارکت رأی‌دهندگان از مرز ۵۰ درصد فراتر نمی‌رود.» این مقام نظامی در پایان تأکید کرد: «این انتخابات موفقیت‌آمیز، تنها پیروزی دولت ما نیست؛ بلکه پیروزی کشور و مردم ماست.»

کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد با اشاره به سرکوب سیستماتیک مخالفان، برگزاری این انتخابات را

نتایج نهایی، ضمن حفظ درجه نظامی و قدرت سخت، عنوان ریاست‌جمهوری را نیز رسماً بر عهده بگیرد.

روزنامه نیویورک‌تایمز نوشته است: راهبرد نانوشته ارتش در برخورد با مخالفان در این عبارت خلاصه می‌شود که «اگر نمی‌توانید در صندوق رای شکست‌شان دهید، زندانی‌شان کنید.»

در حالی که نمایش انتخابات در جریان بود، جنگ داخلی با شدت ادامه داشت. هم‌زمان با فرایند رأی‌گیری، ارتش حملات هوایی و گلوله‌باران‌های توپخانه‌ای را در سراسر خاک میانمار اجرا کرد. از زمان وقوع کودتا، جنگ داخلی هزاران کشته بر جای گذاشته و منجر به آوارگی ۳/۵ میلیون نفر شده است. ابعاد فاجعه انسانی هولناک است. نزدیک به نیمی از جمعیت حدوداً ۵۰ میلیونی کشور اکنون نیازمند کمک‌های بشردوستانه فوری هستند. اقتصاد میانمار نیز در وضعیت «سقوط آزاد» قرار دارد؛ به‌طوری‌که کاهش قابل توجه حجم اقتصاد میانمار و تورم افسارگسیخته بالای ۲۵ درصد، شرایط را برای زندگی مردم این کشور بسیار سخت کرده است.

در رأی‌گیری روز یکشنبه، نام ۵۷ حزب بر روی برگه‌های رای به چشم می‌خورد، اما اکثریت قریب‌به‌اتفاقی آن‌ها احزابی وابسته به ارتش یا نزدیک به آن محسوب می‌شدند. از این میان، تنها شش حزب در مقیاس ملی (سراسری) به رقابت پرداختند و دامنه فعالیت سایر احزاب به یک ایالت یا منطقه خاص محدود شده بود.

در این کارزار، «حزب همبستگی و توسعه اتحادیه»، بازوی سیاسی اصلی ارتش با معرفی بیشترین تعداد نامزد، در ده‌ها حوزه انتخابیه عملاً در فضایی بی‌رقیب یک‌هتازی می‌کرد.

حزب متبوع آنگ‌سان سوچی که در انتخابات سال ۲۰۲۰ پیروزی قاطعی را رقم زد بود اما در پی کودتای ۲۰۲۱ از قدرت ساقط شد، بزرگ‌ترین غایب این انتخابات بود. لیگ ملی برای دموکراسی پس از امتناع از تن دادن به دستور ثبت‌نام مجدد در «کمیسسیون انتخابات اتحادیه»، نهادی که کاملاً تحت نفوذ و حمایت حکومت نظامی قرار دارد، رسماً منحل اعلام شد. سرنوشت مشابهی نیز دامن‌گیر ده‌ها حزب قومی دیگر گردید.

براساس داده‌های گروه نظارت بر انتخابات «آنفرل»، ۵۷ درصد از احزابی که در انتخابات سراسری سال ۲۰۲۰ مشارکت داشتند، اکنون دیگر وجود خارجی ندارند. اهمیت